

Kibővült a látóköröm és a saját problémáim eltörpültek

A Székesfehérvári Egyházmegyei Karitás adományokat vitt Barabásra, az előzetes igények felmérése alapján többek között meleg takarót, almát, banánt, csokit és nápolyit is. Sinkovicsné Máté Hortenzia igazgatóhelyettes Hangával, egy 16 éves lánnyal beszélgett.

Miért gondoltad úgy, hogy szívesen elmennél a határra önkénteskedni?

Úgy gondolom, hogy a másokon való segítség nincsen korhoz kötve. Egy tizenhat éves ugyanúgy tud segíteni, mint egy negyven éves. Itt most egy dolog fontos: hogy segítsünk ezeknek az embereknek, úgy ahogyan tudunk, mindenki a maga módján.

Te mivel tudtál a Bázison segíteni?

Rengeteg feladat volt, a szendvics készítéstől kezdve, a papírmunkán át a játékok pakolásáig. Nincsen szabályozva, hogy ki mit csinál, mindenki azt a munkát végzi, ami éppen akad. Én kipróbáltam magam „recepciós-ként”, akinek feladta, hogy jegyezze az újonnan érkező menekülteket, és az adományok pakolásában is részt vettem.

Milyen hangulat volt a Karitás Bázison?

Jobb volt, mint vártam. Aggódtam, hogy nagyon nyomott lesz a légkör, de az önkéntesek kedvesek és befogadók voltak, a menekültek többsége is nyitott volt. Még mosolyogtak is.

Volt-e valami, ami különösen megérintett?

Leginkább az, hogy az emberek mennyire segítőkészek és összetartóak tudnak lenni nehéz helyzetekben. Jó volt látni, hogy mennyi segítő önkéntes gyűlt itt össze és mennyire önfeláldozóak és tetterre készek voltak, legyen bármiről szó.

Menekültekkel tudtál beszélgetni?

Csak pár szót. Nem beszéltek oroszul és ukránul sem, közülük pedig sokan az angolt nem beszélték jól. Emellett érhető módon voltak visszahúzódnak családok is, akik valószínűleg nem is vágytak volna a társaságunkra. A nyitottabbakkal viszont a jó nyelvérzékkel rendelkező emberek tudtak beszélgetni.

Mi volt az összbenyomásod? Hasznosnak érezted magad? Esetleg máskor is eljössz, ha szükség lenne további segítségre?

Összességében nagyon jól éreztem magamat, sokat adott ez az egy nap is. Segíthettem másokon, ezáltal új embereket ismerhettem meg- leginkább az önkéntesek között- így nem is lehet okom panasza. Kibővült a látóköröm és a saját problémáim eltörpültek annak láttán, hogy mennyire sok ember van nálam nehezebb helyzetben. Én nem tudhatom, hogy hasznos voltam-e, ezt nem én látom, de remélem mások úgy gondolják, igen. Szívesen eljövök máskor is, mivel nincs olyan, hogy valaki túl sokat segített, segíteni mindig lehet. Bátorítok minden fiatalt is, hogy segítsenek, ott, ahol tudnak, mert a világnak szüksége van ránk. 🍌

Sinkovicsné Máté Hortenzia

igazgatóhelyettes

Székesfehérvári Egyházmegyei Karitás

